

Sygn. akt I C 635/13

Sygn.akt.I.C.635/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2013 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSR Alina Gałęzowska

Protokolant Alina Kowalik

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2013 r. w Środzie Śląskiej

sprawy z powództwa T. C.

p/ko (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki T. C. kwotę 9.000 zł (dziewięć tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 17 lutego 2013 r. do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

II. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki T. C. kwotę 642,36 zł (sześćset czterdzieści dwa złote trzydzieści sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z)

1. (...)

2. (...)

20.12.2013 r.

UZASADNIENIE

Powódka T. C. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A.V.(...)z siedzibą w W.kwoty 18.000,00 zł. wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 17 lutego 2013 r. do dnia zapłaty oraz wniosła o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu powódka wskazała, że w dniu 13 grudnia 2012 r. doszło do wypadku drogowego w miejscowości K.w wyniku, którego powódka doznała obrażeń ciała w postaci martwicy części jelita cienkiego. Z miejsca zdarzenia została przewieziona karetką pogotowia do szpitala gdzie przeprowadzono resekcję martwiczej części jelita na odcinku 30 cm. Powódka została wypisana ze szpitala dnia 24 grudnia 2012 r. z zaleceniem dalszej kontroli, stosowania diety lekkostrawnej, stosowania pasa elastycznego, zakazu dźwigania. Powódka zaczęła odczuwać silny ból w podbrzuszu, wzdęcia brzucha, biegunkę, wymioty, ogólne osłabienie, problemy ze snem, niestabilność emocjonalną. Przez okres trzech miesięcy pozostawała pod kontrolą poradni gastrologicznej. Przebyty uraz skutkował silną utratą wagi i spadkiem sił witalnych. Wypadek skutkował również silnym urazem psychicznym przejawiającym się koszmarami sennym, niestabilnością emocjonalną z atakami płaczu i smutku. Dodatkowo wypadek wymusił zmianę trybu życia powódki. W pierwszych tygodniach powódka musiała liczyć na pomoc osób

bliskich w wykonywaniu codziennych obowiązków a następnie w związku z zakazem dźwignia uniemożliwił powódce opiekę nad wnukami. Sprawca wypadku, który ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej został prawomocnie skazany za czyn z art. 177 § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 8 kwietnia 2013 r. sygn. akt VIII K (...) Dnia 16 stycznia 2013 r. pełnomocnik powódki zgłosił szkodę stronie pozwanej domagając się zapłaty należnego zadośćuczynienia. Dnia 5 lutego 2013 r. strona pozwana przyznała powódce zadośćuczynienie w wysokości 12.000,00 zł. a następnie wskutek odwołania powódki zaproponowała zawarcie ugody na łączną kwotę 19.093,00 zł. Powódka nie wyraziła zgody na zawarcie ugody. Zdaniem powódki wysokość uszczerbku na zdrowiu ustalona przez stronę pozwaną na 10 % została zaniżona. Zgodnie z tabelą uszczerbku na zdrowiu oceny procentowej stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu stanowiącej załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 2002 r. pkt. 66 uszkodzenie żołądka, jelit i sieci ppkt b z zaburzeniami trawienia i niedostatecznym stanem odżywienia – w zależności od stopnia zaburzeń i stanu odżywienia szacuje się od 15 do 50 %. Dlatego zdaniem powódki przyznane przez stronę pozwaną zadośćuczynienie w kwocie 12.000,00 zł. nie jest adekwatne do rozmiarów doznanych obrażeń ciała oraz stopnia cierpień fizycznych i psychicznych.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości, a także zasądzenie od powódki na jej rzecz zwrotu kosztów procesu. Strona pozwana przyznała, że w ramach umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych nr polisy (...) ponosi odpowiedzialność za skutki zdarzenia drogowego zaistniałego w dniu 13 grudnia 2012 r. w wyniku, którego powódka doznała obrażeń ciała. Potwierdziła również, że przyjęła zgłoszenie szkody i na jego podstawie przeprowadziła postępowanie likwidacyjne, w wyniku którego ustaliła i wypłaciła tytułem zadośćuczynienia kwotę 12.000,00 zł. Podstawą ustaleń, co do wysokości świadczenia stanowił odniesiony w wypadku rozmiar obrażeń ciała, stopień ich ciężkości, oraz doznany przez powódkę stopień trwałego uszczerbku na zdrowiu 10 %. Strona pozwana kierowała się również czasem leczenia i rehabilitacji jak również skutkami wypadku w życiu codziennym powódki. Wszystkie powyższe okoliczności nie dostarczyły podstaw do przyznania wyższej kwoty zadośćuczynienia. Zdaniem strony pozwanej krzywda powódki, na którą składa się cierpienie fizyczne i psychiczne została złagodzona i zrekompensowana poprzez przyznanie powódce kwoty 12.000,00 zł. Tak ustalona kwota jest odpowiednia i stanowi realną wartość ekonomiczną dla powódki, utrzymana jest w rozsądnych granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Z ostrożności procesowej strona pozwana zarzuciła, że niezasadne jest domaganie się przez powódkę odsetek ustawowych od kwoty dochodzonego roszczenia od dnia 17 lutego 2013 r. skoro wysokość zadośćuczynienia będzie uzależniona od oceny Sądu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 13 grudnia 2012 r. doszło do wypadku drogowego w miejscowości K. w którym uczestniczyły samochody marki V. (...) o nr rej. (...), kierowany przez P. D. oraz O. (...) nr rej. (...). W skutek uderzenia w tył pojazdu O. (...) o nr rej. (...) przez samochód marki V. (...) o nr rej. (...) obrażeń ciała doznała pasażerka pojazdu marki V. (...) T. C.. Sprawca wypadku ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej.

Niesporne

Powódka z miejsca zdarzenia w stanie nieprzytomnym została przewieziona przez Pogotowie (...) do Powiatowego (...) w K. (...) Szpital (...). Została przyjęta na Oddział Chirurgiczny Ogólny z powodu bólów brzucha, które wystąpiły na skutek ucisku przez pasy bezpieczeństwa. Wykonane przy przyjęciu badanie RTG i USG jamy brzusznej nie wykazały zmian urazowych. W drugiej dobie od przyjęcia bóle brzucha nasiliły się i wystąpiły objawy podrażnienia otrzewnej. W dniu 15 grudnia 2012r. przeprowadzono zabieg laparotomii pośrodkowej z częściową resekcją jelita cienkiego (około 30 cm) i zeszcieniem krezki na skutek stwierdzenia martwicy części jelita cienkiego spowodowanej odcinkowym niedokrwieniem w wyniku rozerwania krezki. Pacjentka wypisana została dnia 24 grudnia 2012 r. w stanie dobrym z raną prawidłowo gojącą się. Zalecono kontrolę i wyjęcie szwów za cztery dni, dietę lekkostrawną i noszenie pasa elastycznego.

Dowody: karta informacyjna (...) w K. (...) Szpital (...) k. 11-12

przesłuchanie powódki k. 66

Powódka kontynuowała leczenie w (...)we W.w okresie od 31 stycznia 2013 r. do 22 marca 2013 r. z uwagi na występujące biegunki 3-4 razy na dobę, wzdęcia brzucha, bóle podbrzusza, okresowe zatrzymywanie gazów, pobolewania w prawym śródbrzuszu, cofanie kwaśnej treści do jamy brzusznej przy spożywaniu nabiału, zaparcia po L.. Zalecono oznaczenie elektrolitów, zmniejszenie objętościowe posiłków 5/dobę z ograniczeniem tłuszczu (chude wędliny, drób, dziczyzna). Po zastosowanym leczeniu farmakologicznym ustąpiły objawy związane z resekcją jelita (biegunki). Zalecono rozszerzenie diety do normalnej z dalszą farmakoterapią.

Dowody: historia choroby z (...)we W.k. 13-16

przesłuchanie powódki k. 66

Obecnie powódka odczuwa nadal wzdęcia, bóle brzucha w okolicy pod pępkiem, okresowe uczucie sztywności całego brzucha. Biegły sądowy dr n. med. D. R. rozpoznał u powódki stan po pourazowej martwicy jelita cienkiego leczonej częściowo resekcją (około 30 cm) z wykonaniem zespolenia bok do boku. Uszczerbek na zdrowiu wynosi 10 % przy uwzględnieniu poz. 66 -a załącznika do rozporządzenia (...) z 18 grudnia 2002 r. (DzU z 28 grudnia 2002 r. Nr 234 poz 1974). Poz. 66-a tabeli określa wysokość uszczerbku na zdrowiu w przypadku uszkodzenia żołądka jelit i sieci: bez zaburzeń funkcji układu pokarmowego i przy dostatecznym stanie odżywienia na 10 %. Resekcja zmienionego martwiczo odcinka 30 cm jelita cienkiego nie ma znaczenia czynnościowego. W dniu badania stan odżywienia powódki był prawidłowy, funkcja mięśni bez zaburzeń. Kontrolne wizyty u gastroenterologa w lutym i marcu 2013 r. potwierdziły dobry stan przedmiotowy powódki oraz zgłaszane skargi podmiotowe. Dlatego biegły uznał, że 10 % uszczerbku na zdrowiu stanowi wartość adekwatną do stwierdzonych następstw wypadku z dnia 13 grudnia 2012 r. Zastosowanie poz. 66-b w celu określenia uszczerbku na zdrowiu powódki byłoby nieprawidłowe albowiem przebyta odcinkowa resekcja jelita cienkiego nie spowodowała zaburzeń trawienia i niedostatecznego stanu odżywienia.

Dowody: opinia biegłego sądowego z zakresu chirurgii ogólnej dr n. med. D. R. k. 56-57

Pismem z dnia 16 stycznia 2013 r. powódka zawiadomiła stronę pozwaną (...)

Towarzystwo (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. o szkodzie domagając się zapłaty zadośćuczynienia w kwocie 22.000,00 zł.

Dowód: pismo pełnomocnika powódki z dnia 16 stycznia 2013 r. k. 17 -18

Decyzją z dnia 5 lutego 2013 r. po rozpatrzeniu roszczeń zgłoszonych z tytułu umowy ubezpieczenia strona pozwana przyznała powódce tytułem zadośćuczynienia kwotę 12.000,00 zł. przy uwzględnieniu doznanych obrażeń ciała, konieczności leczenia szpitalnego, leczenia ambulatoryjnego, wieku poszkodowanej 59 lat, rozmiaru doznanej krzywdy i stopnia natężenia cierpień fizycznych i psychicznych.

Dowód: decyzja z dnia 5 lutego 2013 r. k.19

Powódka przebywa na świadczeniu emerytalnym w wysokości 1.100,00 zł. Przed wypadkiem prowadziła aktywny tryb życia, często wyjeżdżała, zajmowała się opieką nad wnukami. Po wypadku musiała zaprzestać dotychczasowej aktywności ze względu na odczuwane bóle brzucha, kurcze nóg i zakaz dźwigania. Znaczną część czasu spędzała w pozycji leżącej. Nie mogła samodzielnie robić zakupów, schylać się, dźwigać węgla. W przygotowaniu posiłków i zabiegach higienicznych pomagała jej córka. Ze względu na zaleconą dietę i częste biegunki utraciła dotychczasową masę ciała, co skutkowało spadkiem sił witalnych. Dodatkowo pojawiły się problemy ze snem, powracanie myślami do przeżyć z chwili wypadku oraz przygnębienie. Po operacji powódka posiada bliznę na brzuchu. Powrót do normalnego funkcjonowania nastąpił dopiero w październiku 2013 r.

Dowód: przesłuchanie powódki k. 66

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo zasługiwało częściowo na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 34 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Niespornymi w sprawie był fakt posiadania przez sprawcę wypadku obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej oraz obowiązek sprawcy wypadku do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę. Sporna pozostawała wysokość należnego powódce zadośćuczynienia.

Roszczenie powódki o zadośćuczynienie znajduje uzasadnienie w treści przepisu art. 445 k. c., którego konstrukcja oparta jest na trzech zasadach – fakultatywności zadośćuczynienia, jego powiązania z odpowiedzialnością deliktową i wreszcie ustalania zadośćuczynienia wyłącznie w wypadkach wyraźnie w ustawie przewidzianych. W tym ostatnim aspekcie przepis odsyła do stanów faktycznych wskazanych w art. 444 k. c., który swoim zakresem obejmuje uszkodzenie ciała i rozstrój zdrowia.

Uszkodzenie ciała w rozumieniu art. 444 k. c. polega na naruszeniu integralności fizycznej człowieka – zarówno jeśli chodzi o powłokę cielesną, jak i tkanki i narządy wewnętrzne (rany, złamania). Rozstrój zdrowia natomiast wyraża się w zakłóceniu funkcjonowania poszczególnych organów bez ich widocznego uszkodzenia (np. nerwice).

Niewątpliwie powódka wskutek wypadku doznała uszkodzenia ciała w postaci urazu jelita cienkiego, rozerwania krezki jelita cienkiego, odcinkowej martwicy części jelita cienkiego. Powyższe okoliczności, jak również fakt istnienia związku przyczynowego pomiędzy skutkami, a deliktem sprawcy wypadku został potwierdzony przedłożoną przez powódkę dokumentacją medyczną oraz opinią biegłego sądowego z zakresu chirurgii ogólnej dr n. med. D. R..

W ocenie Sądu opinię biegłego jako fachową i rzetelną należało w całości podzielić. Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 §1 kpc – na podstawie właściwych dla jej przymiotów kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków. Opinia biegłego dr n. med. D. R. zawiera uzasadnienie ostatecznych wniosków, sformułowane w sposób przystępny i zrozumiały dla osób nieposiadających wiadomości specjalnych, zaś rozumowanie biegłego i logiczna poprawność wyciągniętych przez niego wniosków nie budzi wątpliwości.

Okoliczności te powodowały słuszność roszczeń powódki co do zasady. Pozostawało zatem rozważyć wysokość należnego powódce zadośćuczynienia w świetle zgłoszonych z tego tytułu roszczeń. Przy określaniu wysokości zadośćuczynienia należało uwzględnić wszystkie elementy krzywdy łącznie z tymi, które mogą ujawnić się w przyszłości takie jak : nasilenie cierpień, długotrwałość choroby, leczenia, rehabilitacji, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia, konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu prywatnym i społecznym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r. sygn. akt II UKN 681/98); cierpienia fizyczne i psychiczne, aktualne warunki i przeciętną stopę życiową społeczeństwa, która związana jest z miejscem zamieszkania, zamożnością społeczeństwa, przemiany gospodarcze w danym kraju – standard życia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 1984 r., sygn. akt I CR 407/83, z dnia 22 kwietnia 1985 r., sygn. akt II CR 94/95), poczucie bezradności życiowej, jego widoki i możliwości w przyszłości (niemożność wykonywania pracy, korzystania z rozrywek (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 1975 r., sygn. akt I CR 862/75,), sytuację życiową ofiary wypadku przed jego zaistnieniem i po jego zaistnieniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 września 1977 r., sygn. akt II PR 257/70), wiek i płeć poszkodowanego,

wyłączenie poszkodowanego z normalnego życia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 sierpnia 1977 r., sygn. akt II CR 266/77, z dnia 9 marca 1973 r., sygn. akt I CR 55/73).

Rolą zadośćuczynienia jest bowiem złagodzenie doznanej niewymiernej krzywdy poprzez wypłacenie nie nadmiernej lecz odpowiedniej sumy, w stosunku do doznanej krzywdy. Ustalenie jej wysokości powinno być jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy dokonane w ramach rozsądnych granic, odpowiadających aktualnym warunkom i sytuacji majątkowej społeczeństwa przy uwzględnieniu, iż wysokość zadośćuczynienia musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Podzielić w tym zakresie należy pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 1997 r. II CKN 273/97, nie publ.), iż zdrowie jest dobrem szczególnie cennym, a przyjmowanie niskich kwot zadośćuczynienia w przypadku ciężkich uszkodzeń ciała prowadzi do niepożądanego deprecjacji tego dobra.

W ocenie Sądu zakres doznanych przez powódkę obrażeń ciała był umiarkowany. Powódka doznała uszkodzenia ciała w postaci urazu jelita cienkiego, rozerwania krezki jelita cienkiego, odcinkowej martwicy części jelita cienkiego. W dniu 15 grudnia 2012r. przeprowadzono zbieg laparotomii pośrodkowej z częściową resekcją jelita cienkiego (około 30 cm) i zeszcieniem krezki na skutek stwierdzenia martwicy części jelita cienkiego spowodowanej odcinkowym niedokrwieniem w wyniku rozerwania krezki. Pacjentka wypisana została dnia 24 grudnia 2012 r. w stanie dobrym z raną prawidłowo gojącą się. Przebywała przez okres czterech miesięcy na diecie lekkostrawnej, nosiła pas elastyczny. Kontynuowała leczenie w (...)we W.w okresie od 31 stycznia 2013 r do 22 marca 2013 r. z uwagi na występujące biegunki 3-4 razy na dobę, wzdęcia brzucha, bóle podbrzusza, okresowe zatrzymywanie gazów, pobolewania w prawym śródbrzuszu, cofanie kwaśnej treści do jamy brzusznej przy spożywaniu nabiału, zaparcia po L.. Po wypadku musiała zaprzestać dotychczasowej aktywności ze względu na odczuwane bóle brzucha, kurcze nóg i zakaz dźwigania. Znaczną część czasu spędzała w pozycji leżącej. Nie mogła samodzielnie robić zakupów, schylać się, dźwigać węgla. W przygotowaniu posiłków i zabiegach higienicznych pomagała jej córka. Ze względu na zaleconą dietę i częste biegunki utraciła dotychczasową masę ciała, co skutkowało spadkiem sił witalnych. Dodatkowo pojawiły się problemy ze snem, powracanie myślami do przeżyć z chwili wypadku oraz przygnębienie. Po zastosowanym leczeniu farmakologicznym ustąpiły objawy związane z resekcją jelita (biegunki). Zalecono rozszerzenie diety do normalnej z dalszą farmakoterapią. Obecnie powódka odczuwa nadal wzdęcia, bóle brzucha w okolicy pod pępkiem, okresowe uczucie sztywności całego brzucha.

Uszczerbek na zdrowiu wynosi 10 % przy uwzględnieniu poz. 66 -a załącznika do rozporządzenia (...) z 18 grudnia 2002 r. (DzU z 28 grudnia 2002 r. Nr 234 poz 1974). Poz. 66-a tabeli określa wysokość uszczerbku na zdrowiu w przypadku uszkodzenia żołądka jelit i sieci: bez zaburzeń funkcji układu pokarmowego i przy dostatecznym stanie odżywienia na 10 %. Resekcja zmienionego martwiczo odcinka 30 cm jelita cienkiego nie ma znaczenia czynnościowego. W dniu badania stan odżywienia powódki był prawidłowy, funkcja mięśni bez zaburzeń. Kontrolne wizyty u gastroenterologa w lutym i marcu 2013 r. potwierdziły dobry stan przedmiotowy powódki oraz zgłaszane skargi podmiotowe. Dlatego biegły uznał, że zastosowanie poz. 66-b w celu określenia uszczerbku na zdrowiu powódki byłoby nieprawidłowe albowiem przebyta odcinkowa resekcja jelita cienkiego nie spowodowała zaburzeń trawienia i niedostatecznego stanu odżywienia.

Zdaniem Sądu powyższe okoliczności nie uzasadniały ustalenia zadośćuczynienia na poziomie żądanym przez powódkę. Zadośćuczynienie to, przy uwzględnieniu dotychczas wypłaconej w toku postępowania likwidacyjnego kwoty 12.000,00 zł., kształtować by się musiało na poziomie 30.000,00 zł. Biorąc jednak pod uwagę okoliczność, że owo zadośćuczynienie musi mieć realne, ekonomiczne znaczenie dla samej osoby poszkodowanej, a także wysokość uzyskiwanych przez powódkę dochodów, Sąd uznał, że nie będzie wygórowanym przyznanie powódce zadośćuczynienia dodatkowo w wysokości 9.000,00 zł. tak aby łączna suma wypłaconych powódce z tego tytułu świadczeń wyniosła 21.000,00 zł.

W ocenie Sądu wysokość ustalonego zadośćuczynienia jest odpowiednia i wyczerpuje w całości roszczenia powódki z tego tytułu. Stan zdrowia powódki uległ obecnie poprawie. W marcu 2013 r. ustąpiły objawy związane z resekcją części jelita cienkiego, zalecono powrót do normalnej diety. Powódka wprawdzie nadal stosuje leczenie farmakologiczne jednak od października 2013 r. powróciła do stanu zdrowia sprzed wypadku. Odczuwane przez powódkę dolegliwości

bólów brzucha nie są zbyt silne i nie mogą mieć w przyszłości poza dokuczliwością istotnego wpływu na zdolność do pracy, pełnienie obowiązków rodzinnych oraz wypełnianie funkcji społecznych. Dlatego też Sąd dalej idące powództwo oddalił.

Uzasadnione było także żądanie pozwu w tej części, jaka odnosiła się do odsetek od roszczenia głównego. Zgodnie z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (DzU 2013 Nr 392 t.j.) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. Żądanie zasądzenia odsetek ustawowych od dnia 17 lutego 2013 r. uzasadnia fakt, że w dniu 16 stycznia 2013 r. powódka zgłosiła swoje żądania stronie pozwanej.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego ratio legis art. 14 ustawy z 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, podobnie jak i art. 817 k.c., opiera się na uprawnieniu do wstrzymania wypłaty odszkodowania w sytuacjach wyjątkowych, gdy istnieją niejasności odnoszące się do samej odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości szkody. Ustanawiając krótki termin spełnienia świadczenia ustawodawca wskazał na konieczność szybkiej i efektywnej likwidacji szkody. Po otrzymaniu zawiadomienia o wypadku ubezpieczyciel lub Fundusz - jako profesjonalista korzystający z wyspecjalizowanej kadry i w razie potrzeby z pomocy rzeczoznawców (art. 355 § 2 k.c.) - obowiązany jest do ustalenia przesłanek swojej odpowiedzialności, czyli samodzielnego i aktywnego wyjaśnienia okoliczności wypadku oraz wysokości powstałej szkody. Nie może też wyczekiwać na prawomocne rozstrzygnięcie sądu. Bierne oczekiwanie ubezpieczyciela na wynik toczącego się procesu naraża go na ryzyko popadnięcia w opóźnienie lub zwłokę w spełnieniu świadczenia odszkodowawczego. Rolą sądu w ewentualnym procesie może być jedynie kontrola prawidłowości ustalenia przez ubezpieczyciela wysokości odszkodowania. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2011 r. V CSK 38/11 Le nr 1129170)

Orzeczenie w przedmiocie kosztów procesu oparto na podstawie art. 100 k.p.c. zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powódka wygrała proces w 50 %, koszty jakie poniosła w związku z postępowaniem to kwota 3.701,72 zł. (900 zł. opłata + 17 zł. opłata skarbową od pełnomocnictwa + 2.400 zł. wynagrodzenie pełnomocnika + 394,72 zł. zaliczka na wydatki). Strona pozwana wygrała proces w 50 % a koszty jakie poniosła na ten cel wynoszą 2.417 zł. (2.400 zł + 17 zł.). Powódka zobowiązana był zatem do zwrotu stronie pozwanej kwoty 1.208,50 zł (50 % z 2.417 zł.) natomiast strona pozwana na rzecz powódki kwoty 1.850,86 zł. (50 % z 3.701,72 zł.), dlatego ostatecznie Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 642,36 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu.

Zarządzenie:

1/ (...)

2/ (...)

3/ (...)